

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obo/5/2020
Identifikačné číslo spisu: 6018200556
Dátum vydania rozhodnutia: 29.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6018200556.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek Mgr. Soni Pekarčíkovej a JUDr. Beaty Miničovej v spore žalobcu: Mgr. Robert Antal, so sídlom ul. Kláry Jarunkovej 2, 974 01 Banská Bystrica, správca konkurznej podstaty úpadcu INTREL, a.s. „v konkurze“, so sídlom Bellova 696/2, Liptovský Mikuláš, IČO: 36 404 179, proti žalovanému: I. E. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XX, XXX XX O., o zaplatenie 228.431,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. novembra 2019, pod č. k. 41Cbi/3/2018-112, takto

rozhodol:

rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. novembra 2019, pod č. k. 41Cbi/3/2018 - 112, z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 20. novembra 2019, pod č. k. 41Cbi/3/2018-112, žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania. Žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 27.08.2018 sa žalobca domáhal voči žalovanému ako predchádzajúcemu správcovi konkurznej podstaty úpadcu INTREL, a.s. „v konkurze“, so sídlom Bellova 696/2, Liptovský Mikuláš, IČO: 36 404 179 (ďalej len „úpadca“), zaplatenia sumy vo výške 228.431,- Eur s príslušenstvom.

2. Žalobou uplatnený nárok žalobca odôvodnil tým, že rozsudkom vydaným Najvyšším súdom SR zo dňa 06.09.2007, sp. zn. 6Obo/303/2006, bol žalovaný ako vtedajší správca konkurznej podstaty zaviazaný zaplatiť spoločnosti T M G , a.s., so sídlom Priemyselná 9A, 971 01 Prievidza, IČO: 31 645 909 (ďalej len „spoločnosť TMG“), sumu vo výške 4.089.183,- Sk + 19 % DPH + 13,5 % úrok z omeškania ročne odo dňa 30.06.2006 do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 133.045,50 Sk. Žalovaný proti uvedenému rozsudku podal dovolanie, avšak ešte pred rozhodnutím o podanom dovolaní dňa 11.12.2007 dobrovoľne uhradil spoločnosti TMG časť prisúdenej pohľadávky vo výške 3.000.000,- Sk. Spoločnosť TMG na zostávajúcu neuhradenú časť súdom priznanej pohľadávky s príslušenstvom

iniciovala exekučné konanie, v rámci ktorého žalovaný celú vymáhanú sumu, t. j. 3.881.712,50 Sk, zaplatil. Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 28.01.2010, č. k. 1ObdoV/95/2007-131, zrušil rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 06.09.2007, č. k. 6Obo/303/2006 s odôvodnením, že zrušeným rozsudkom prisúdená suma bola v čase vyhlásenia konkurzu už riadnou pohľadávkou, ktorú si mal žalobca do konkurzu prihlásiť. Keďže si ju žalobca neprihlásil, nemohol mu ju súd priznať.

3. S prihladením na zrušujúce rozhodnutie, sp. zn. 1ObdoV/95/2007, žalobca namietol postup žalovaného, ktorý údajnú „budúcu pohľadávku“ voči spoločnosti TMG vo výške 4.089.183,- Sk, spolu so všetkým jej príslušenstvom ponúkol v rámci speňažovania konkurznej podstaty na predaj. Jediným záujemcom o kúpu uvedenej pohľadávky bola spoločnosť KONTO AUDIT, s.r.o., so sídlom Bakalárska 38/4, 971 01 Prievidza, IČO: 31 640 737, teraz spoločnosť KONTO LK, s.r.o. (ďalej len „spoločnosť KONTO AUDIT“). Žalovaný požiadal konkurzný súd o súhlas s postúpením pohľadávky, a to pohľadávky v celkovej výške 228.431,- Eur za odplatu 10.000,- Eur, ktorý súhlas mu bol na postúpenie pohľadávky za 10.000,- Eur spoločnosti KONTO AUDIT konkurzným súdom udelený. Zmluvu o postúpení pohľadávky uzavrel žalovaný so spoločnosťou KONTO AUDIT dňa 07.09.2010. Následne sa dohodou o urovaní zo dňa 03.01.2012 postupník, spoločnosť KONTO AUDIT, a spoločnosť TMG dohodli, že spoločnosť TMG uhradí postupníkovi odplatu vo výške 60.000,- Eur najneskôr do 09.01.2012, čím budú ich vzájomné práva a povinnosti celkom vysporiadané. V zápisnici z informatívneho výsluchu (č. l. 30 spisu) konkurzný súd uložil žalovanému bezodkladne napísať výzvu štátu na zaplatenie vzniknutej škody a následne po uplynutí polročnej lehoty podať žalobu proti štátu o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Správca nárok na náhradu škody voči štátu nijako neuplatnil, resp. z konkurzného spisu nevyplýva, že by správca vyzval SR - Ministerstvo spravodlivosti SR na náhradu škody, prípadne že by následne podal v tejto veci žalobu.

4. Žalobca v konaní namieta postup žalovaného, ako bývalého správcu konkurznej podstaty úpadcu, ktorý od spoločnosti TMG nežiadal vrátiť sumu uhradenú v súlade s rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Obo/303/2006, z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, ktorý nárok v čase doručenia zrušujúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1ObdoV/95/2007 premlčaný podľa žalobcu nebol. Aj keď žalovaný konkurzný súd písomne informoval, že uplatní nárok na náhradu škody voči štátu, neurobil tak, a to ani napriek tomu, že mu tak konkurzný súd výslovne uložil povinnosť urobiť. Podľa názoru žalobcu žalovaný mohol zhojiť, resp. uspokojiť nárok na náhradu škody tým, že by uhradenú sumu vymohol od spoločnosti TMG, keďže tento ju získal na základe nezákonného rozhodnutia súdu a táto suma sa stala bezdôvodným obohatením na jeho strane. Žalovaný pohľadávku nielenže nevymáhal, ale túto speňažil spôsobom, ktorý je extrémne nepriaznivý vo vzťahu ku konkurznej podstate a nárokom konkurzných veriteľov. Žalobca sa domáha náhrady škody voči pôvodnému správcovi konkurznej podstaty úpadcu, žalovanému, ktorá bola konkurznej podstate spôsobená jeho konaním, resp. nekonaním, a predstavuje sumu vo výške 228.431,- Eur, nakoľko túto sumu žalovaný z konkurznej podstaty uhradil.

5. Rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie tým, že žalovaný neporušil ustanovenie § 8 ods. 2 ZKV, pretože postupoval pri výkone funkcie správcu v posudzovanom prípade s odbornou starostlivosťou, a teda nenaplnil základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, ktorými sú porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 9. februára 2017, sp. zn. 5Obo/2/2015, 5Obo/16/2015.

6. Za nesporné mal súd prvej inštancie, že žalovaný uhradil spoločnosti TMG sumu 3.000.000,- Sk dňa 12.12.2007, tzn. po vydaní rozsudku Najvyšším súdom SR zo dňa 6. septembra 2007, sp. zn. 6Obo/303/2006, ktorým zaviazal žalovaného ako správcu konkurznej podstaty úpadcu zaplatiť spoločnosti TMG sumu istiny vo výške 4.089.183,- Sk s 19 % DPH a 13,5 % úrokom z omeškania od 30.06.2006 do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 133.045,50 Sk. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný plnil spoločnosti TMG na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Najvyššieho súdu SR, a to jednak sumu vo výške 3.000.000,- Sk, ktorú uhradil na účet spoločnosti TMG dňa 12.12.2007 a zvyšok sumy vo výške 3.881.712,50 Sk po začatí exekúcie.

7. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaný nenaplnil základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný neporušil právnú povinnosť, pretože plnenie bolo ním uskutočnené na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku, pričom na uvedenú skutočnosť nemalo vplyv, že neskorším rozhodnutím došlo k zrušeniu tohto rozsudku. Skutočnosť, že časť sumy uhradil žalovaný spoločnosti TMG predtým, ako bol podaný návrh na vykonanie exekúcie a ani to, že žalovaný po začatí exekúcie uhradil zvyšnú vymáhanú sumu, nemali na záver súdu prvej inštancie vplyv. Podľa súdu prvej inštancie žalovaný aj v priebehu exekučného konania vyvinul maximálne úsilie k tomu, aby exekúcia nepokračovala, a aby súd exekúciu zastavil, avšak jeho námietkam vyhovieť nebolo. V závere súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca nepreukázal nezákonný postup žalovaného, a ani to, že konal bez odbornej starostlivosti. Súd dospel k názoru, že žalovaný neporušil ust. § 8 ods. 2 ZKV, tzn. povinnosť pri výkone funkcie správcu konkurznej podstaty konať s odbornou starostlivosťou, keďže žalovaný plnil na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie žalobu posúdil ako nedôvodnú, a preto ju v celom rozsahu zamietol.

8. Proti uvedenému rozsudku sa v zákonom stanovenej lehote odvolal žalobca, ktorý svoje odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p. Žalobca považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne nesprávny a nespravodlivý, ktorý vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. So záverom súdu prvej inštancie, že zo strany žalovaného nedošlo k porušeniu právnej povinnosti ako správcu konkurznej podstaty úpadcu sa žalobca nestotožnil. Rovnako vyjadril žalobca svoj nesúhlas s tým, že v priebehu konania nepreukázal nezákonný postup žalovaného, ani jeho konanie bez náležitej odbornej starostlivosti.

9. Žalobca opätovne ako porušenie právnej povinnosti uviedol žalovaným dobrovoľne uskutočnenú úhradu vo výške 3.000.000,- Sk v prospech spoločnosti TMG na základe právoplatného rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 6. septembra 2007, sp. zn. 6Obo/303/2006, ktorý bol rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1ObdoV/95/2007, zrušený. Podľa žalobcu žalovaný týmto použil finančné prostriedky získané zo speňaženia konkurznej podstaty na uspokojenie pohľadávky, ktorá v skutočnosti neexistovala. Napriek tomu, že bola uvedená pohľadávka právoplatne spoločnosti TMG priznaná, podľa žalobcu sa jednalo o pohľadávku proti podstate, ktorú mohol žalovaný uspokojiť kedykoľvek počas konkurzného konania. S poukazom na ust. § 14 ods.1 písm. e/ ZKV žalobca má za to, že nebol dôvod aj s prihliadnutím na podané dovolanie a návrh na odklad vykonateľnosti, aby žalovaný dobrovoľne plnil pohľadávku priznanú právoplatným rozhodnutím. Uvedenú argumentáciu použil žalobca aj v prípade plnenia uskutočneného žalovaným v priebehu exekučného konania, ktoré rovnako považuje ako porušenie právnej povinnosti. Podľa žalobcu žalovaný nemohol konať s odbornou starostlivosťou, keď dobrovoľne aj napriek ust. § 14 ods.1 písm. e/ ZKV uhradil zvyšok vymáhanej pohľadávky v exekučnom konaní. Týmto dobrovoľnými úhradami došlo podľa žalobcu k vzniku škody konkurznej podstate úpadcu vo výške 6.881.712,50 Sk, t. j. 228.431,- Eur.

10. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie podľa žalobcu vykazuje nedostatky, ktoré spočívajú v tom, že sa tento nevysporiadal s namietaným speňažením pohľadávky, ktorá konkurznej podstate mohla vzniknúť z titulu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to za neprímerane nízku odplatu. V odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie absentuje aj posúdenie nekonania žalovaného, keď neuplatnil nárok na náhradu škody voči štátu. Žalobca je toho názoru, že sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal touto časťou žaloby, a preto nie je zrejmé, na základe akých dôvodov bola žaloba zamietnutá. V rámci odvolania žalobca odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť, žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % alebo rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

11. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý sa v celom rozsahu stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý považuje za správny a spravodlivý. Podľa žalovaného žalobca v odvolaní použil rovnakú argumentáciu, ako v žalobe a počas konania pred súdom prvej inštancie. S odvolaním žalobcu žalovaný nesúhlasí. K žalobcom namietanému nedostatočnému odôvodneniu žalovaný uviedol, že je na posúdení súdu, ktoré skutočnosti považuje pre rozhodnutie vo veci za podstatné, z čoho vyplýva, že

zaobranie sa procesom predaja pohľadávky nebolo pri posúdení existencie nároku na náhradu škody podľa súdu prvej inštancie potrebné.

12. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý zdôraznil, že nárok na náhradu škody uplatňuje na základe dvoch samostatných skutkových podstát. Prvou skutkovou podstatou je protiprávne konanie žalovaného ako vtedajšieho správcu konkurznej podstaty úpadcu spočívajúce v nekonaní s odbornou starostlivosťou, keď dobrovoľne uhradil časť pohľadávky priamo spoločnosti TMG a zostávajúcu časť v rámci exekučného konania. Za druhú skutkovú podstatu žalobca považuje to, že žalovaný uhradenú pohľadávku nevyháňal z titulu bezdôvodného obohatenia, čo bolo okrem iného aj v rozpore s výslovným príkazom konkurzného súdu a speňažil ju v rozpore so ZKV a schváleným plánom speňaženia za extrémne nevýhodných podmienok - 10.000,- Eur. Podľa žalobcu žalovaný postúpil uvedenú pohľadávku na pravdepodobne spriaznenú osobu, ktorá Dohodou o urovnaní zo dňa 03.01.2012 predmetnú pohľadávku vyporiadala za 6-násobok odplaty za jej postúpenie. Žalobca trvá na tom, že sa súd prvej inštancie mal zaoberať so všetkými skutočnosťami uvádzanými v žalobe ako aj v priebehu konania s tým, že ak niektoré považoval za nedôvodné alebo irelevantné, mal to v rámci rozhodnutia náležite odôvodniť. V závere vyjadrenia žalobca zdôraznil, že žalovaný nesie zodpovednosť za zexekvovanie finančných prostriedkov z konkurznej podstaty úpadcu, pretože vedenie exekúcie na majetok patriaci do podstaty, je zo zákona vylúčené (ust. § 14 ods.1 písm. e/ ZKV). Pokiaľ žalovaný viedol finančné prostriedky na účte v banke, ktorý nebol vedený na úpadcu, ale na jeho osobu ako správcu konkurznej podstaty, potom aj v tomto rozsahu podľa žalobcu nesie zodpovednosť žalovaný.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) [§ 470 ods. 1, 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie, bez nariadenia pojednávania, viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1, § 383 C. s. p.), prejednal odvolanie a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť.

14. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu o náhradu škody vo výške 228.431,- Eur s príslušenstvom z dôvodu porušenia ust. podľa ust. § 8 ods. 2 ZKV voči žalovanému ako bývalému správcovi zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania.

15. Odvolateľ v odvolaní vyjadril svoj nesúhlas so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého žalovaný nenaplnil základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Žalovaný podľa súdu prvej inštancie neporušil právnu povinnosť, pretože plnenie uskutočnil v čase existencie právoplatného a vykonateľného rozsudku, a to bez ohľadu na skutočnosť, že neskorším rozhodnutím došlo k jeho zrušeniu alebo, že časť sumy uhradil žalovaný žalobcovi predtým, ako bol podaný návrh na vykonanie exekúcie zo strany spoločnosti TMG a ani to, že žalovaný po začatí exekúcie uhradil zvyšnú vymáhanú sumu.

16. Ďalej žalobca v odvolaní uviedol, že sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal tou časťou žaloby, ktorá sa týka namietaného speňaženia pohľadávky vzniknutej z titulu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným za neprimerane nízku odplatu. V odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie zároveň podľa žalobcu absentuje aj posúdenie nekonania žalovaného, keď neuplatnil nárok na náhradu škody voči štátu.

17. Podľa ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

18. Podľa ust. § 8 ods. 2 ZKV je správca povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd.

19. Podľa ust. § 27 ods. 3 ZKV predaj mimo dražby uskutoční správca so súhlasom súdu a za

podmienok určených schôdzou konkurzných veriteľov. Majetok možno predat' mimo dražby aj za sumu nižšiu, ako je určená hodnota, alebo za cenu zistenú podľa cenových predpisov. Rovnako tak možno previesť úpadcove ťažko vymáhateľné pohľadávky. Na účely tohto zákona sa za ťažko vymáhateľné pohľadávky považujú tie, ktoré napriek výzve neboli uhradené v lehote jedného roka po lehote splatnosti.

20. Podľa ust. § 27 ods. 8 ZKV správca speňažuje podstatu na základe plánu speňaženia schváleného schôdzou konkurzných veriteľov. Plán speňaženia, ktorý obsahuje spôsob speňaženia podľa odsekov 1 až 11 a podmienky predaja mimo dražby, správca predloží súdu najneskôr 15 dní pred schôdzou konkurzných veriteľov, na ktorej sa má schváliť. V prípade, ak správca nepredloží súdu plán speňaženia v lehote podľa predchádzajúcej vety, schválenie plánu speňaženia nemôže byť predmetom rozhodovania zvolanej schôdze veriteľov a súd zvolá novú schôdzu veriteľov tak, aby sa konala najneskôr do 30 dní odo dňa konania schôdze veriteľov, na ktorej sa mal plán speňaženia pôvodne schváliť. Správca je povinný nahradiť veriteľom všetky náklady spojené s ich účasťou na novej schôdzi veriteľov zvolanej súdom z dôvodu porušenia povinnosti správcu predložiť súdu v stanovenej lehote plán speňaženia. Náklady podľa predchádzajúcej vety nie sú nákladmi podstaty. Podmienky predaja mimo dražby obsahujú najmä spôsob zverejnenia ponukového konania, označenie predmetu predaja mimo dražby a určenie lehoty, do ktorej sa ponuky zasielajú, kritériá, podľa ktorých sa ocenenie vykonáva, a určenie času, kedy sa vyhodnotenie ponúk vykoná.

21. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici vyplýva, že žalovaný neporušil ust. § 8 ods. 2 ZKV, pretože postupoval pri výkone funkcie správcu v posudzovanom prípade s odbornou starostlivosťou, čím nenaplnil základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaný neporušil právnu povinnosť, pretože v tom čase plnil na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku bez ohľadu na to, že neskorším rozhodnutím dovolacieho súdu došlo k jeho zrušeniu. Zároveň doplnil, že žalobca v konaní nepreukázal nezákonný postup žalovaného, ani to, že konal bez odbornej starostlivosti.

22. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (sp. zn. IV. ÚS 115/03).

23. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, pokiaľ majú relevantný význam pre rozhodnutie.

24. Ustanovenie § 220 ods. 2 určuje obsahové náležitosti rozhodnutia, ich správnosť a úplnosť, čo je predpokladom preskúmateľnosti a vykonateľnosti súdneho rozhodnutia. Z ustanovenia § 220 ods. 2 C. s. p. (okrem iného) vyplýva, že súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozhodnutia bolo presvedčivé.

25. Štruktúra odôvodnenia rozhodnutia je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Pri odôvodňovaní rozhodnutia súd preto musí postupovať spôsobom záväzne určeným v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., pričom ak zákonom stanoveným spôsobom nepostupuje, dochádza k nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Pokiaľ súd v odôvodnení rozhodnutia nevedie, ktoré skutočnosti mal za preukázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, takéto rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a odvolací súd nemôže posúdiť jeho vecnú správnosť.

26. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s námietkou žalobcu, týkajúcou sa porušenia povinnosti konať v súlade s ust. § 8 ods. 2 ZKV, keď

pohľadávku voči spoločnosti TMG vzniknutú v dôsledku bezdôvodného obohatenia (plnenie žalovaného spoločnosti TMG, na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku, ktorý bol neskorším rozhodnutím zrušený) nevymáhal, ale túto pohľadávku speňažil spôsobom, ktorý je v rozpore s ust. § 27 ods. 3 ZKV, tzn. síce so súhlasom konkurzného súdu, ale nie za podmienok určených schôdzou konkurzných veriteľov. V tejto súvislosti žalobca namietol aj spôsob zverejnenia ponuky na predaj pohľadávky a neprímeranosť ceny za postúpenie predmetnej pohľadávky.

27. Podľa názoru odvolacieho súdu je odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa porušenia povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, v súvislosti s nevymáhaním bezdôvodného obohatenia od spoločnosti TMG a postúpením tejto pohľadávky nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie. Záver súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný neporušil právnu povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou nie len pri plnení na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, ale ani pri nevymáhaní bezdôvodného obohatenia od spoločnosti TMG a speňažovaní tejto pohľadávky jej postúpením je potrebné riadne a zrozumiteľne odôvodniť, aby bolo zrejmé prečo a na základe, akých skutočností a relevantných dôkazov súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní dospel k svojmu záveru. Uvedené v danom prípade splnené nie je, čo má za následok jeho nepreskúmateľnosť.

28. Nakoľko je napadnutý rozsudok v časti odôvodnenia, ohľadom záveru o neporušení povinnosti žalovaného konať s odbornou starostlivosťou pri nevymáhaní vzniknutého bezdôvodného obohatenia od spoločnosti TMG a speňažení takejto pohľadávky postúpením zmätočné a nepreskúmateľné, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c/ C. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

29. Podľa ust. § 391 ods. 2 C. s. p. je pre súd, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky záväzný.

30. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci. (§ 396 ods. 3 C. s. p.).

31. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť

spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).